

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členiek senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Aleny Adamcovej v právnej veci žalobcu: **H. A., G.**, so sídlom W. X., D. H., S. R. N., zastúpený JUDr. O. K., advokátom, Advokátska kancelária so sídlom S. X., B., proti žalovanému: **Colné riaditeľstvo Slovenskej republiky**, so sídlom Mierová 23, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 14477/2008-1410 zo dňa 17. marca 2008, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S 97/2008-46 zo dňa 12. januára 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S 97/2008-46 zo dňa 12. januára 2010, **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom krajský súd podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu žalobcu o preskúmanie postupu a zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 14477/2008-1410 zo dňa 17. marca 2008, ktorým odvolanie žalobcu zamietol a rozhodnutie Colného úradu Bratislava, č. 86945/2007-5268 zo dňa 7. decembra 2007 o colnom dlhu v sume 52 862 Sk (1754,70 €) potvrdil. O trovách konania

rozhodol súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že neúspešnému žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

V dôvodoch rozsudku krajský súd konštatoval, že k odňatiu tovaru spod colného dohľadu došlo jeho nedodaním v lehote určenej colným úradom odoslania, keď k odňatiu tovaru došlo za účinnosti Colného zákona č. 180/1996 Z. z. (ďalej len „zákon č. 180/1996 Z. z.“). Teda colný dlh v danom prípade vzniká fakticky, priamo ex lege, keď nastanú zákonom predpokladané skutočnosti (§ 198 ods. 2 zákona č. 180/1996 Z. z.). Uviedol, že *v danom prípade predmetný colný dlh vznikol dňa 13. marca 2001, t.j. za účinnosti zákona č. 180/1996 Z. z. Vzhľadom na uvedené dospel k záveru, že správne orgány postupovali v súlade so zákonom, keď colný dlh vymerali podľa zákona, platného v čase nedodania tovaru, ktorý podliehal dovoznému clu, colnému úradu určenia.* Ohľadom na námietky žalobcu týkajúcej sa nevykonania dôkazu (svedecká výpoveď vodičov) v spojitosti s názorom žalobcu, že žalovaný konal v rozpore s ust. § 34 aj § 3, § 32 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) uviedol, že žalovaný sa riadil zásadou voľného hodnotenia dôkazov v súlade so zákonom. Vyslovil, že bolo povinnosťou žalobcu predložiť tovar a tranzitný doklad T1 úradu určenia v určenej lehote a v nezmenenom stave a dodržať podmienky na zabezpečenie totožnosti, určenej colným úradom odoslania, pričom tento svoju povinnosť nesplnil, nepredložil predmetný tovar a tranzitný doklad v nezmenenom stave bez porušenia colnej uzávery colnému úradu určenia. Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že dodanie tovaru predmetnému colnému úradu určenia nebolo zaznamenané v príslušnej evidencii colného úradu (v registri dodaného tovaru), chýbal tranzitný doklad osvedčujúci riadne predloženie a kontrolu tovaru a nebolo predložené ani žiadne iné alternatívne potvrdenie o jeho dodaní podľa čl. 32 prílohy II. Dohovoru o spoločnom tranzitnom režime, uverejneného v zbierke zákonov ako oznámenie Ministerstva zahraničných vecí Slovenskej republiky o pristúpení Slovenskej republiky k tomuto Dohovoru pod č. 188/1996 Z. z. v znení platnom v čase vzniku colného dlhu (ďalej len „Dohovor“). Z ďalších dokladov založených v administratívnom spise bolo preukázané, že po tovare bolo pátrané tak nemeckými, ako aj slovenskými colnými orgánmi, ktoré potvrdili, že predmetný tovar nebol dodaný colnému úradu určenia, nakoľko povinnosť preukázať dodanie tovaru colnému úradu určenia alebo inému colnému úradu v zmysle čl. 22 prílohy I Dohovoru je potrebné predložením potvrdenia, vydaného podľa čl. 32 prílohy II Dohovoru zo strany účastníka konania, t.j. hlavného zodpovedného – žalobcu. Vyslovil názor,

že hlavný zodpovedný v režime tranzit objektívne zodpovedá za splnenie podmienok colného režimu bez možnosti liberácie a bez ohľadu na konanie tretích osôb. Hlavný zodpovedný ako držiteľ colného režimu tranzit je dlžníkom colného dlhu, vyplývajúceho z nedodržania ustanovení v tomto režime. Cieľom zodpovednosti, zverenej hlavnému zodpovednému, je zabezpečiť riadne a jednotné uplatňovanie ustanovení, upravujúcich vyberanie colného dlhu v záujme ochrany finančných záujmov štátu. Povinnosť hlavného zodpovedného zaplatiť colný dlh bez ohľadu na výšku tohto dlhu je vo vzťahu k odmene, ktorú dostane za zrealizovanie tranzitnej operácie. Skutočnosť, že hlavný zodpovedný konal v dobrej viere a že porušenie colných predpisov v colnom režime tranzit je výsledkom podvodu, ktorý hlavný zodpovedný nespáchal, neporušuje zásadu proporcionality. Doplnil, že ak sa dodatočne preukáže, že na odňatí tovaru spod colného dohľadu sa zúčastňovali i iné fyzické alebo právnické osoby, žalobca ako hlavný zodpovedný, ktorému bol vymeraný colný dlh, má možnosť voči takýmto osobám uplatniť si svoje práva.

Vo vzťahu k námietke žalobcu, že nebol vypočutý vodič dopravcu ako svedok, ktorý by mohol preukázať dodanie tovaru do miesta určenia, t.j. colnému úradu určenia, sa súd stotožnil s názorom žalovaného, že *jediným dôkazom v zmysle zákona, je potvrdenie dodania tovaru odtlačkom pečiatky colného úradu na príslušných dieloch JCD a zápis tejto skutočnosti do evidencie dodaného tovaru na colnom úrade (čl. 32 prílohy II Dohovoru)*. Z uvedených dôvodov i výsluch vodiča dopravcu považoval len za *podporný právne nezáväzný dôkaz* ostatných zákonom vyžadovaných dôkazov na preukázanie dodania tovaru colnému úradu určenia.

Ohľadom na tvrdenia žalobcu, že doklady boli odoslané colnému úradu odoslania, mal súd z predmetného konania, ako i z ďalších prejednávani založených na rovnakom skutkovom základe za preukázané, že ak neboli (resp. i boli zaevidované) v evidencii Slovenských colných orgánov, avšak tovar sa nedostal do colného úradu určenia, doklady boli sfalšované (spätné listy č. 5 tranzitných dokladov), čo nasvedčuje tomu, že tovar nebol dodaný colnému úradu určenia. Tvrdenie žalobcu, že potvrdený diel 5 zaslaný úradu odoslania preukazuje skutočnosť, že tovar bol dodaný colnému úradu určenia, súd nepokladal za pravdivé, nakoľko tento doklad bol opatrený falošnou pečiatkou. *Ku fotokópii listu sp. zn. 2325/2003-890203, ktorým žalovaný dával pokyn colným úradom ako postupovať v 198 prípadoch, ktoré nemali byť riadne ukončené na colnom úrade určenia a kde bol hlavným zodpovedným žalobca*

uviedol, že sám žalobca poukazuje na skutočnosť, že falošnými pečiatkami bolo potvrdených len 28 dielov 5 tranzitných dokladov a 13 tranzitných dokladov nebolo zaslaných colnému úradu odoslania. Na základe uvedeného krajský súd dospel k záveru, s ohľadom na množstvo podaných žalôb, že správne orgány vyrubili clo žalobcovi ako hlavnému zodpovednému len v prípadoch, kde bolo preukázané, že diel 5 tranzitných vyhlásení bol opatrený sfalšovanými úradnými pečiatkami a tovar nebol zaevidovaný v evidencii Slovenského colného úradu určenia. Uvedený listinný dôkaz podľa krajského súdu žiadnym spôsobom nezabavuje žalobcu ako hlavného zodpovedného jeho zákonných povinností, ktoré na seba prevzal v režime tranzit a nezabavuje ho ani povinnosti predložiť hodnoverný doklad o tom, že tovar bol dodaný colnému úradu určenia.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti súd dospel k záveru, že žalovaný postupoval v súlade so zákonom č. 180/1996 Z. z., pokiaľ išlo o hmotnoprávnu stránku veci. Zároveň postupoval v súlade s ustanoveniami citovaných colných zákonov č. 238/2001 Z. z. (ďalej len „zákon č. 238/2001 Z. z.“) a zákona č. 199/2004 Z. z. (ďalej len „zákon č. 199/2004 Z. z.“), podľa ktorých aplikoval v predmetnej veci procesný postup.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca prostredníctvom právneho zástupcu včas odvolanie a žiadal, aby odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S 97/2008-46 zo dňa 12. januára 2010 zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného zo dňa 17. marca 2008, č.14477/08-1410, ako aj rozhodnutie Colného úradu Bratislava zo dňa 7. decembra 2007, č. 86945/2007-5268 zruší a uloží žalovanému povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania. Podané odvolanie odôvodnil v zmysle ust. § 205 ods. 2 písm. d/ a f/ O.s.p. tým, že Krajský súd v Bratislave dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a zároveň vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal najmä tvrdenie colných orgánov, s ktorým sa krajský súd stotožnil, že colný dlh vzniká fakticky priamo zo zákona. Vyslovil názor, že povinnosť platiť colný dlh nie je daná priamo zákonom, čo potvrdzuje aj to, že vo veci musí byť rozhodnuté v konaní, v ktorom colný úrad je povinný určiť osobu dlžníka (ak v skutkovo vymedzenom konaní v zákone konalo viac osôb, tak dlžníkov), určiť výšku cla, výšku daní, zistiť základ pre vymeranie colného dlhu, dane a na výpočet použiť správnu sadzbu cla a dane. Tvrdil, že názor súdu prvého stupňa nemá oporu v zákone, pričom súd tento názor ani bližšie neodôvodnil. Mal za to, že povinnosť zaplatiť colný dlh dlžníkovi vzniká až potom, čo mu je doručené rozhodnutie o vymeraní colného

dlhu. Až rozhodnutím, ktoré má konštitutívnu povahu, vzniká povinnosť konkrétnemu dlžníkovi zaplatiť konkrétnu sumu cla. Z uvedeného a z dikcie § 458 zákona č. 238/2001 Z. z. v spojení s § 91 zákona č. 199/2004 Z. z. vyvodil záver, že postupovať podľa predchádzajúceho zákona pri vymeraní colného dlhu je možné len za podmienky stanovenej citovaným ustanovením, t.j. že konanie o vymeraní začalo v čase účinnosti zákona č. 180/1996 Z. z. Konanie o vymeraní colného dlhu sa začína z úradnej povinnosti, t.j. prvým úkonom colného úradu a nie na základe skutočnosti, ktorá zakladá vznik colného dlhu. Začatie konania v zmysle citovaných ustanovení je rozhodujúcou skutočnosťou, ktorú zákon ako kritérium určil na použitie právneho predpisu. Uviedol, že colný zákon upravuje niekoľko druhov konaní, avšak do záverečných ustanovení vyššie citovaných právnych predpisov sa premietlo len colné konanie, ktoré sa začína na návrh deklaranta v zmysle § 61 zákona č. 180/1996 Z. z. Zákon neupravuje aj možnosť použitia zákona č. 180/1996 Z. z. na právne vzťahy, ktoré vznikli v čase jeho účinnosti aj v tých prípadoch, ak v tomto čase nezačalo konanie. Z hľadiska zákazu retroaktivity nie je možné postupovať ani podľa zákona, ktorý v čase vzniku colného dlhu nebol účinný. Zdôraznil, že ust. § 458 ods. 1 zákona č. 238/2001 Z. z. použitie právnych predpisov platných pred účinnosťou zákona č. 180/1996 Z. z. povoľovalo colným orgánom len v tých prípadoch, ak aj konanie začalo v čase platnosti zákona č. 180/1996 Z. z. Napriek uvedenému colné orgány použili na vydanie rozhodnutia predpis, ktorý v čase začatia konania nebol platný a nový zákon použitie tohto zákona povolil len za podmienky, že konanie vo veci bolo začaté pred 1. júlom 2001. Nesúhlasil so záverom krajského súdu nevykonať dokazovanie svedeckou výpoveďou, keď súd plne prevzal argumentáciu žalovaného napriek tomu, že listiny predložené súdu svedčia o tom, že postupy colných orgánov bránia objektívnemu zisteniu skutočného stavu veci. Tvrdil, že v danom prípade nevykonanie ním navrhovaného dôkazu bolo účelovým konaním, aby nemohli byť označení colníci, ktorí porušili svoju povinnosť a dodanie tovaru nezapísali do evidencie z dôvodu vlastného prospechu a prospechu príjemcu. Namietal, že súd nevysvetlil, akým alternatívnym spôsobom mal žalobca preukázať dodanie, ak colný úrad nezaregistroval ním predložené doklady do evidencie. Vyslovil názor, že aj list č. 2325/2003-890203 predložený žalobcom súd hodnotil formálne, keď z vyjadrenia žalobcu a z uvedeného listu vyplýva iný záver, ktorý jednoznačne odôvodňoval vykonanie dôkazov navrhovaných žalobcom, aby bol zistený objektívne stav veci. Základnou otázkou podľa žalobcu je, v ktorom okamihu došlo k odňatiu tovaru, na ktorú mohli dať odpoveď len vodiči kamiónu a od tejto sa odvíjajú aj otázky vyvodenia zodpovednosti za colný dlh. Za pravdivú považoval skutočnosť, že

v 13 prípadoch sa nevrátil späť list č. 5 tranzitného vyhlásenia colnému úradu odoslania a v 28 prípadoch bol tento list potvrdený falošnou pečiatkou a vrátený colnému úradu odoslania. Tento list však podľa žalobcu potvrdzuje ďalšiu skutočnosť, že v ostatných prípadoch z celkového počtu 198 prípadov boli listy 5 tranzitných vyhlásení potvrdené pravou pečiatkou a vrátené colnému úradu odoslania. Ani jeden zo 198 prípadov colné orgány nezapísali do evidencie a všetky tieto doklady okrem 13 boli zaslané colnému úradu odoslania. Odoslanie uskutočnili colné orgány. Splnenie podmienok režimu tranzitu sa preukazuje colnému úradu odoslania a to zaslaním dielu 5 tranzitného vyhlásenia. Všetky diely 5 tranzitného vyhlásenia potvrdené pravou, aj falošnou pečiatkou boli nemeckému colnému úradu odoslania zaslané. Zdôraznil, že odoslanie dielu 5 tranzitných vyhlásení uskutočňujú colné orgány určenia. Ďalej namietal záver súdu prvého stupňa, že ak sa dodatočne preukáže, že na odňatí tovaru spod colného dohľadu sa zúčastnili aj iné osoby, žalobca ktorému bol vymeraný colný dlh, má možnosť voči týmto osobám uplatniť svoje práva. Krajskému súdu vyčítal, že neuviedol, aké práva a na základe čoho, ak právoplatným rozhodnutím je vec skončená. Tento záver krajského súdu podľa názoru žalobcu nemá oporu v právnych predpisoch a súd ho automaticky prevzal z vyjadrenia, či rozhodnutia žalovaného. Colný úrad nemusel zisťovať žiadne ďalšie osoby, nakoľko mu bolo známe obchodné meno dopravcu, ktorý zásielky prepravoval. Zároveň v tranzitných vyhláseniach v ods. 18 a ods. 21 sú uvedené aj ŠPZ dopravných prostriedkov. Colnému úradu bola známa minimálne osoba dopravcu, ktorá podľa čl. 11 ods. 2 Dohovoru bola tiež povinná dodať tovar colnému úradu určenia. Táto osoba mala byť v konaní o vymeraní colného dlhu účastníkom konania a ak je skutočnosťou, ktorá zakladá vznik colného dlhu, nesplnenie podmienok v režime tranzitu, tak potom dopravca mal byť určený za dlžníka spoločne a nerozdielne, pretože nebola v konaní preukázaná jeho nevedomosť o tom, že tovar sa nachádza v režime spoločného tranzitu. Colný úrad z hľadiska dikcie ust. § 208 zákona č. 180/1996 Z. z. si nemôže vybrať, koho za dlžníka určí, resp. s kým bude konať ako s účastníkom konania, ak ich okruh je daný citovaným ustanovením. Colný úrad bol povinný s dopravcom konať až dovtedy, kým sa jeho zodpovednosť za colný dlh nevytlúči. Podľa § 208 cit. zákona sú všetky osoby dlžníkmi, ktorých konanie malo za následok vznik colného dlhu iným spôsobom. Skutočnosť, že colný úrad nezistil príjemcu, neznamená, že nebol povinný dopravcovi colný dlh vymerať. Otázku, či je viac osôb zodpovedných za zaplatenie colného dlhu, aj z hľadiska povinnosti objektívne zistiť skutočný stav veci, sú colné orgány povinné skúmať v správnom konaní a to bez ohľadu, či je namietaná alebo nie. Zdôraznil, že z dikcie ust. § 208 zákona č. 180/1996 Z. z.

jednoznačne vyplýva, že ak je viac osôb zodpovedných za colný dlh, musí sa o tom rozhodnúť v jednom konaní, čo potvrdzuje aj ust. § 198 zákona č. 180/1996 Z. z. Keďže colný úrad pozná dopravcu, preto ak konštatuje odňatie tovaru colnému dohľadu, tak ďalším dlžníkom je dopravca, ktorý tým, že nepredložil tovar, ho odňal spod colného dohľadu. Touto otázkou sa nezaoberal žalovaný, ani colný úrad a to aj napriek tomu, že osoba ktorá odňala tovar spod colného dohľadu zodpovedá objektívne v zmysle § 198 ods. 3 písm. a/ cit. zákona rovnako ako žalobca, ktorý bol určený za dlžníka podľa § 198 ods. 3 písm. d/. Aby mohol byť prijatý záver žalovaného, že jediným dlžníkom je žalobca, z jeho rozhodnutia musí byť zrejmé, že je preukázané, že ostatné osoby v čase konania známe (doprovca) nie sú dlžníkmi, alebo že sa ich nepodarilo zistiť. Vyslovil záver, že dopravca je známy, nebolo preukázané, že by niekto iný odňal tovar spod colného dohľadu, pričom posledný, kto uvedený tovar mal, je dopravca, ktorý práve z týchto dôvodov, rovnako ako žalobca zodpovedá za colný dlh objektívne, rovnako ako žalobca.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S 97/2008-46 zo dňa 12. januára 2010 potvrdiť a žiadnemu z účastníkov konania nepriznať nárok na náhradu trov konania. Ohľadom námietky žalobcu, že colné orgány použili na vydanie rozhodnutia predpis, ktorý v čase začatia konania nebol platný a nový colný zákon č. 238/2001 Z. z. použitie tohto zákona povolil len za podmienky, že konanie vo veci bolo začaté pred 1. júlom 2001 žalovaný uviedol, že vo vzťahu k uvádzanej námietke trvá na svojich doterajších vyjadreniach. Správne orgány môžu podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Colný úrad bol povinný posudzovať okolnosti vzniku colného dlhu podľa právnych predpisov účinných v rozhodnom čase, t.j. v čase, kedy colný dlh vznikol (kedy nastali skutočnosti majúce za následok vznik colného dlhu). V prípade, ak by colný úrad posudzoval otázku vzniku colného dlhu podľa právnych predpisov, ktorých platnosť a účinnosť nastala až po skutočnostiach, ktoré mali za následok vznik colného dlhu, došlo by k závažnému porušeniu právnej istoty účastníkov konania, pretože by colné orgány vyvodzovali ich zodpovednosť za konanie podľa právneho predpisu, ktorý toto konanie v čase, kedy k nemu došlo vôbec neupravoval, pretože neexistoval. Z rovnakého dôvodu bol colný úrad povinný určiť právnu kvalifikáciu účastníka konania (odvolateľa) ako dlžníka podľa právnych predpisov, ktoré boli účinné v čase vzniku colného dlhu. Právne predpisy účinné v čase začatia konania o colnom dlhu boli aplikované

na procesnú stránku veci, čo v žiadnom prípade nie je v rozpore s intertemporálnym ustanovením § 458 ods. 1 zákona č. 238/2001 Z. z., ani s ustanovením § 91 zákona č. 199/2004 Z. z., čo zodpovedá bodu 13 piatej kapitoly „Colná únia“ prílohy IV Aktu o pristúpení k Zmluve o založení Európskeho spoločenstva uverejnenej v Zbierke zákonov ako Oznámenie Ministerstva zahraničných vecí Slovenskej republiky č. 185/2004 Z. z. (ďalej len „Akt o pristúpení“). Podľa uvedeného ustanovenia Aktu o pristúpení, ak colný dlh vznikol pred dňom pristúpenia, vymeria colný dlh dotknutý nový členský štát podľa svojich platných právnych predpisov a vo svoj prospech. Podľa logického výkladu uvedeného ustanovenia je nový členský štát povinný postupovať pri vymeraní dovoznej platby vzťahujúcej sa na colný dlh vzniknutý pred účinnosťou Aktu o pristúpení podľa právnych predpisov účinných do 30. apríla 2004. Nakoľko colný dlh vznikol v predmetnom prípade pred 1. májom 2004 (dňa 26. februára 2001), colný úrad správne postupoval podľa procesnoprávnych predpisov účinných ku dňu 30. apríla 2004, t.j. podľa príslušných ustanovení zákona č. 238/2001 Z. z. Hmotnoprávnu stránku danej veci (najmä právnu kvalifikáciu vzniku colného dlhu a dlžníka) posudzoval colný úrad správne podľa právnych predpisov účinných v čase vzniku rozhodných skutočností, t.j. podľa zákona č. 180/1996 Z. z., ktorý bol v čase vzniku colného dlhu účinný. Námietku žalobcu, že colné orgány nezistili dostatočne skutkový stav veci a zároveň nepreukázali, že tovar nebol dodaný colnému úradu určenia pokladal za neopodstatnenú, nakoľko podľa názoru žalovaného skutočnosť, že predmetný tovar nebol v určenej lehote predložený colnému úradu určenia, je jednoznačne zrejmá z viacerých skutkových zistení colných orgánov. Dodanie predmetného tovaru colnému úradu určenia nebolo zaznamenané v príslušnej evidencii colného úradu (v registri dodaného tovaru), chýba tranzitný doklad osvedčujúci riadne predloženie a kontrolu tovaru, pričom žiaden z účastníkov konania nepredložil ani alternatívne potvrdenie o dodaní podľa článku 32 Prílohy II Dohovoru a pátracie konanie po tovare bolo ukončené s negatívnym výsledkom. Skutočnosť, že predmetný tovar nebol colným orgánom dodaný, nie je zo strany colných orgánov preukázateľná iným spôsobom ako pátraním po tovare a absenciou záznamu o dodaní tovaru v evidencii príslušných colných orgánov. Nedodanie tovaru bolo jednoznačne potvrdené zistením nemeckých aj slovenských colných orgánov, ktoré po tovare pátrali a svedčia o ňom aj príslušné pátracie listy, na ktorých colný úrad určenia potvrdil, že predmetný tovar mu nebol dodaný. Mal za to, že colný úrad dostatočne preukázal všetky právne aj skutkové okolnosti, ktoré kvalifikujú žalobcu ako dlžníka. Napriek tvrdeniam žalobcu, žiadne ustanovenie Dohovoru, ani zákona č. 180/1996 Z. z. colnému úradu neukladá povinnosť

sústavne zisťovať všetkých, čo aj potencionálnych dlžníkov colného dlhu. Prípadná zodpovednosť iných osôb nezbavuje žalobcu ako hlavného zodpovedného jeho zodpovednosti za vzniknutý colný dlh. Ak sa preukáže, že sa na odňatí tovaru spod colného dohľadu zúčastnili aj iné osoby a tieto osoby sa podarí presne identifikovať, je možné ich taktiež určiť za dlžníkov, čo však nezbavuje colný úrad práva vymáhať celý colný dlh od dlžníkov, ktorí sú mu v čase konania známi a ktorým bola táto povinnosť rozhodnutím uložená. Nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že rozhodnutie colného úradu a žalovaného je v rozpore s § 208 zákona č. 180/1996 Z. z., podľa ktorého, ak je za splnenie colného dlhu zodpovedných niekoľko osôb, považujú sa za spoločných a nerozdielných dlžníkov. Žalobcom navrhovaná interpretácia by bola v rozpore s účelom inštitútu solidárneho dlžníka a vzhľadom na častú nemožnosť zistenia úplného okruhu zodpovedných osôb by v mnohých prípadoch znemožňovala vymeranie colného dlhu. Žiadosť žalobcu o vypočutie vodičov prepravujúcich predmetný tovar vnímal ako účelovú námietku, ktorá s ohľadom na skutkový i právny stav veci nemá žiaden vplyv na zodpovednosť žalobcu ako hlavného zodpovedného pri preprave tovaru v colnom režime tranzit. Colné orgány prejednávajú väčšie množstvo prípadov vzniku colného dlhu pri preprave tovaru zo S. R. N. v režime spoločný tranzit T1, kde bol hlavným zodpovedným žalobca a v prípadoch, kedy to bolo možné, si vyžiadali aj vyjadrenie vodičov vykonávajúcich prepravu tovaru, avšak výpovede týchto osôb, zaznamenané v jednotlivých spisoch žiadnym spôsobom neumožňujú prijať záver o tom, že účastník konania nie je za vzniknutý colný dlh zodpovedný. Považoval za zrejmé, že ak by bol tovar dodaný colnému úradu, t.j. na úradne označené miesto, kde by dodanie tohto tovaru potvrdil príslušný zamestnanec colnej správy (preukazujúci svoju príslušnosť k colnej správe služobnou rovnošatou s identifikačným číslom), existoval by o tejto skutočnosti aj záznam v evidencii colného úradu. Uviedol, že nedodanie tovaru preukazujú najmä zákonom predpokladané dôkazy (potvrdenie o dodaní a záznamy v príslušnej evidencii). Skutočnosť, že predmetný tovar sa v čase jeho odňatia spod colného dohľadu nachádzal v režime tranzit, považoval v konaní za dostatočne preukázanú a vyplývajúcu z toho, že tovar nebol dodaný colnému úradu určenia a ani inému colnému úradu v súlade s Dohovorom. Vo vzťahu k namietanému nevypočutiu vodičov motorových vozidiel prepravujúcich predmetný tovar uviedol, že takýto výsluch je vzhľadom na značný časový odstup problematickým dôkazným prostriedkom, keď ani výpoveď vodiča o tom, kam dopravil predmetný tovar, nie je nespochybniteľným dôkazom o určitej skutočnosti, ale iba subjektívnym tvrdením tejto osoby. Doplnil, že potvrdenie dodania tovaru odtlačkom pečiatky colného úradu na príslušných dieloch JCD

a zápis tejto skutočnosti do evidencie dodaného tovaru na colnom úrade je zákonom predpokladaným dôkazom o dodaní tovaru colnému úradu určenia, či inému colnému úradu. Ďalej uviedol, že s námietkou účastníka konania týkajúcou sa vzniku, resp. nemožnosti vzniku colného dlhu priamo zo zákona sa už v skutkovo i právne zhodných veciach vysporiadal Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudkoch sp. zn. 3Sžf/72/2009 zo dňa 27. augusta 2009 a sp. zn. 3Sžf/12/2009 zo dňa 26. februára 2009, kde sa konštatuje, že k odňatiu tovaru spod colného dohľadu došlo jeho nedodaním v lehote určenej colným úradom odoslania. K odňatiu tovaru došlo za účinnosti zákona č. 180/1996 Z. z., v zmysle ustanovení ktorého colný dlh v danom prípade vzniká fakticky, priamo ex lege, keď nastanú zákonom predpokladané skutočnosti (§ 198 ods. 2 zákona č. 180/1996 Z. z.). Vyslovil názor, že rozhodnutia colného úradu správne túto skutočnosť iba deklarujú a formou rozhodnutia colný dlh dlžníkovi (ktorým bol žalobca) oznamujú. Rozhodnutie colného úradu je konštitutívnym individuálnym správnym aktom, ktorým sa dlžníkovi neukladá povinnosť. Rozhodnutie je deklaratórne i v časti určenia dlžníka – žalobcu. Žalovaný aj prvostupňový správny orgán v napadnutých rozhodnutiach konštitutívne nerozhodovali – neaplikovali v tom čase už neúčinný právny predpis – zákon č. 180/1996 Z. z., ale iba deklaratórne konštatovali skutočnosti, ktoré nastali za účinnosti tohto právneho predpisu, keďže colný dlh v zmysle § 198 ods. 1 zákona č. 180/1996 Z. z. vznikol ex lege. Za neopodstatnenú považoval aj námietku žalobcu týkajúcu sa listu Colného riaditeľstva Slovenskej republiky č. 2325/2003-890203 zo dňa 17. januára 2003, keď podľa jeho názoru predmetný list predstavuje internú korešpondenciu medzi Colným úradom Trenčín a Colným riaditeľstvom Slovenskej republiky, pričom z neho nevyplýva žiadna žalobcom uvádzaná skutočnosť, nepreukazuje žiadne právne relevantné skutočnosti a nemá žiadnu právnu záväznosť vo vzťahu k žalobcovi alebo k tretím osobám. Zároveň nie je možné interným listom colnej správy právne záväzným spôsobom voči tretím osobám deklarovať žiadne skutočnosti, ani rozhodovať o právach alebo povinnostiach účastníkov konania, či tretích osôb. Preto pokladal za nemožné, aby namietaný list mohol obsahovať akékoľvek pre účastníka konania právne záväzné skutočnosti. Nebolo možné, aby colné orgány takouto internou písomnosťou, ktorá nebola účastníkovi konania ani žiadnej inej tretej osobe doručená, porušili akékoľvek práva účastníka konania v správnom konaní. Colný úrad nemohol vydať svoje rozhodnutia na základe akéhokoľvek interného listu, ale len na základe dostatočne zisteného skutkového stavu veci.

Nesúhlasil s predpokladom žalobcu, že spätné listy č. 5 tranzitných dokladov, a to aj v prípadoch, v ktorých boli použité falošné pečiatky, boli zaslané príslušnému colnému úradu odoslania slovenským colným úradom určenia. Dodal, že uvedené nepreukazuje, že tovar a tranzitné doklady museli byť predložené colnému úradu určenia a až následne po ich predložení došlo k porušeniu colných predpisov (k odňatiu tovaru), nakoľko spätné listy č. 5 mohli byť nemeckým colným orgánom zaslané aj iným spôsobom a v podstate kýmkoľvek; teda aj osobou, ktorá tovar spod colného dohľadu odňala alebo sa na jeho odňatí zúčastnila. Doručenie spätných listov č. 5 tranzitných dokladov opatrených odtlačkom falošnej pečiatky colného úradu príslušnému colnému úradu odoslania nedokazuje, že bol tovar a príslušné doklady skutočne predložené colnému úradu určenia, a súčasne nepreukazuje, že si hlavný zodpovedný splnil svoje povinnosti vyplývajúce mu z colného režimu spoločný tranzit. V závere vyjadrenia uviedol, že trvá na tom, že žalobca si nesplnil všetky povinnosti hlavného zodpovedného a predmetný tovar, prepravovaný v režime spoločný tranzit, nebol predložený colnému úradu určenia ani inému colnému úradu v zmysle príslušných ustanovení Dohovoru. Žalobca niesol ako hlavný zodpovedný v režime tranzit v zmysle čl. 11 ods. 1 Prílohy I Dohovoru objektívnu zodpovednosť za riadnu realizáciu a ukončenie režimu spoločný tranzit, pričom tejto dobrovoľne a v súlade so svojou podnikateľskou činnosťou prevzatej zodpovednosti sa nemôže zbaviť poukazovaním na konanie tretích osôb.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 28. apríla 2011 (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p.).

Podľa § 219 ods.1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods.2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na

skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb.

Úlohou krajského súdu v predmetnej veci bolo postupom podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku preskúmať zákonnosť postupu a rozhodnutia žalovaného správneho orgánu, ktorým potvrdil rozhodnutie Colného úradu Bratislava zn. 86945/2007-5268 zo 7. decembra 2007, ktorým tento prvostupňový orgán

- **vydal rozhodnutie o vzniku colného dlhu** podľa § 198 ods. 1 zákona č. 180/1996 Z. z. v znení platnom v čase vzniku colného dlhu, nezákonným odňatím tovaru spod colného dohľadu a nedodržaním ustanovenia článku 11 ods. 1 písm. a/ prílohy I Dohovoru v znení platnom v čase vzniku colného dlhu

- v zmysle ust. článku 117 ods. 2 prílohy I Dohovoru v znení platnom ku dňu pristúpenia Slovenskej republiky k Európskej únii, v spojení s § 410 ods. 4 zákona č. 238/2001 v znení platnom ku dňu pristúpenia Slovenskej republiky k Európskej únii, po zápise účtovných dokladov pod ev. č. X. zo 6. decembra 2007 **oznámil žalobcovi ako povinnému dlžníkovi** určenému podľa ust. § 198 ods. 3 zák. č. 180/1996 Z. z. v znení platnom v čase vzniku colného dlhu v spojení s ustanovením článku 11 ods. 1 písm. c/ prílohy I Dohovoru v znení platnom v čase vzniku colného dlhu, **colný dlh, vzniknutý dňa 13. marca 2001 nesplnením povinnosti hlavného zodpovedného a nezákonným odňatím tovaru spod colného dohľadu, vo výške 52 862 Sk**, pozostávajúci zo sumy cla vo výške 14 579 Sk a z dane z pridanej hodnoty vo výške 38 283 Sk, ktorý žalobcovi uložil zaplatiť v lehote do 10 dní odo dňa oznámenia (doručenia) tohto rozhodnutia na účet Colného úradu Bratislava vedený v Štátnej pokladnici.

Z obsahu napadnutého rozsudku je zrejmé, že krajský súd sa predmetnou vecou zaoberal v rozsahu všetkých žalobcom vymedzených žalobných bodov a v odvolacom konaní zostali medzi procesnými stranami sporné totožné otázky, ako v prvostupňovom konaní na krajskom súde.

Vzhľadom na rozsah námietok žalobcu vymedzených v rámci žaloby, ako aj jeho odvolania, bolo v prvom rade potrebné skúmať, či colné orgány – žalovaný ako aj prvostupňový správny orgán – pri posudzovaní vzniku colného dlhu aplikovali účinný hmotnoprávny predpis.

Podľa § 458 ods. 1 zákona č. 238/2001 Z. z. (Colný zákon účinný od 1. júla 2001), na konanie začaté pred 1. júlom 2001 sa použijú doterajšie predpisy.

Podľa § 458 ods. 4 zákona č. 238/2001 Z. z., ak vznikol colný dlh iným spôsobom ako prijatím colného vyhlásenia, colný dlh sa oznámi dlžníkovi vydaním osobitného rozhodnutia.

Podľa § 459 zákona č. 238/2001 Z. z. lehoty, ktoré začali plynúť pred 1. júlom 2001, ako aj lehoty na uplatnenie práv, ktoré sa spájajú s doterajšími predpismi, sa posudzujú podľa doterajších predpisov, aj keď začali plynúť po 1. júli 2001.

Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, správne orgány procesne postupovali podľa zákona č. 240/2001 Z. z. o orgánoch štátnej správy v colníctve a Colného zákona č. 238/2001 Z. z., účinných v čase vydania napadnutých rozhodnutí. Na posúdenie podmienok vzniku colného dlhu a určenie colného dlhu však správne aplikovali ust. § 198 ods. 1 zákona č. 180/1996 Z. z.

Z podkladov súdneho spisu vrátane administratívneho spisu žalovaného vrátane prvostupňového správneho orgánu, nepochybne aj podľa názoru najvyššieho súdu vyplýva, že v danom prípade došlo k nezákonnému odňatiu tovaru spod colného dohľadu, a to dňom 13. marca 2001, a to nepredložením tovaru a tranzitného dokladu T1 colnému úradu určenia v stanovenej lehote a v nezmenenom stave. Vzhľadom k uvedenému najvyšší súd konštatuje, že k odňatiu tovaru došlo za účinnosti zákona č. 180/1996 Z. z. Z citovaných ustanovení colného zákona vyplýva, že colný dlh vzniká fakticky, priamo nastaním zákonom predpokladaných skutočností a preto rozhodnutie Colného úradu Bratislava č. 86945/2007-5268 zo 7. decembra 2007 túto skutočnosť iba deklaruje. **Deklaratórny charakter** je zrejmý i z formulácie výroku **napadnutého rozhodnutia** „...colný dlh v sume 52 862 Sk, ktorý dlžníkovi vznikol podľa § 198 ods. 1 Colného zákona č. 180/1996 Z. z. nezákonným odňatím tovaru“. Výrok rozhodnutia teda neznie konštitutívne a nedošlo ku konštitutívnej aplikácii

ustanovení zákona č. 180/1996 Z. z., ktorý už nebol účinný v čase vydania napadnutých rozhodnutí. Rovnako je rozhodnutie deklarátorne i v časti určenia dlžníka – žalobcu, ktorá skutočnosť je zrejmá i z výroku rozhodnutia žalovaného, keď oznamuje uloženie sumy colného dlhu žalobcovi určenému za dlžníka, ktorým sa stal v zmysle § 198 ods. 3 písm. d/ zákona č. 180/1996 Z. z. Na základe uvedených skutočností najvyšší súd konštatuje, že žalovaný ani Colný úrad Bratislava **v napadnutých rozhodnutiach konštitutívne nerozhodovali – neaplikovali tom čase neúčinný právny predpis (Colný zákon č. 180/1996 Z. z.), ale iba deklarátorne konštatovali skutočnosti, ktoré nastali za jeho účinnosti.** Najvyšší súd vychádzajúc z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 168/09-20 zo 16. júna 2009, sp. zn. II. ÚS 285/09-21 z 10. septembra 2009 a sp. zn. IV. ÚS 36/2010-21 zo dňa 21. februára 2010 – www.concourt.sk), sa preto nestotožnil s právnym názorom žalobcu, že napadnuté rozhodnutia sú vydané na základe neúčinného právneho predpisu.

Podľa § 198 ods. 1 zákona č. 180/1996 Z. z. (Colný zákon účinný do 30. júna 2001) **colný dlh pri dovoze tovaru, ktorý podlieha dovoznému clu, vzniká jeho nezákonným odňatím spod colného dohľadu.**

Podľa § 198 ods. 2 zákona č. 180/1996 Z. z. **colný dlh vznikne v okamihu odňatia tovaru spod colného dohľadu.**

Podľa čl. 2 písm. d/ Prílohy I Dohovoru o spoločnom tranzitnom režime z 20. mája 1987 (uverejnený v zbierke zákonov Slovenskej republiky pod č. 187/1996 Z. z.), **hlavný zodpovedný je osoba, ktorá vo svojom mene alebo prostredníctvom splnomocneného právneho zástupcu podaním príslušného vyhlásenia prejavila vôľu uplatniť tranzitný režim.**

Podľa čl. 11 Prílohy I Dohovoru o spoločnom tranzitnom režime, **hlavný zodpovedný je povinný predložiť tovar a tranzitný doklad T1 úradu určenia v určenej lehote a v nezmenenom stave a dodržať podmienky na zabezpečenie totožnosti určené colným úradom odoslania.**

Podľa čl. 11 ods. 1 písm. c/ Prílohy I Dohovoru o spoločnom tranzitnom režime, **hlavný zodpovedný je povinný zaplatiť clo a iné platby, ktoré vzniknú za určitých okolností z titulu porušenia predpisov alebo protiprávneho konania v priebehu režimu spoločného tranzitu alebo v súvislosti s ním.**

Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení a obsahu administratívneho a súdneho spisu námietky žalobcu, týkajúce sa jeho tvrdenia, že správne orgány nesprávne a nedostatočne zistili skutkový stav, nemohol najvyšší súd zohľadniť a priznať im relevanciu na výsledok súdneho preskúmvacieho konania. Vypočutie vodiča taktiež nepovažoval za dôkaz, ktorý by mohol priniesť pre žalobcu priaznivejšie rozhodnutie vo veci vzhľadom na ostatné vykonané dôkazy (napr. odborné vyjadrenie Kriministického a expertízneho ústavu Policajného zboru Slovenskej republiky zo dňa 19. novembra 2002, ktoré preukazuje, že odtlačok použitej pečiatky na colných dokladoch je falošný).

Odvolačný súd zdôrazňuje, že potvrdenie dodania tovaru odtlačkom pečiatky colného úradu na príslušných dieloch JCD a zápis tejto skutočnosti do registra dodaného tovaru na colnom úrade je zákonom predpokladaný dôkaz o dodaní tovaru colnému úradu určenia, či inému colnému úradu. Potvrdenie dodania tovaru colnému úradu určenia upravoval v čase prepravy predmetného tovaru aj článok 32 Prílohy II Dohovoru o spoločnom tranzitnom režime (Oznámenie Ministerstva zahraničných vecí SR č. 187/1996 Z. z.).

Odvolačný súd poukazuje na argumentáciu Ústavného súdu SR, v obdobnej veci (IV.ÚS 6/2010-20), ktorý k otázke posúdenia administratívno-právnej zodpovednosti uviedol, že *„v správnom konaní sa táto určuje správnym orgánom a v prípade správnych deliktov nemusí byť vždy založená na preukázaní zavinenia účastníka a môže nadobudnúť charakter objektívnej zodpovednosti. Postavenie účastníka v colnom konaní je založené na povinnosti obstarat' všetky dôkazy a podklady potrebné na preukázanie pravdivosti tvrdených skutočností. Podľa § 100 starého colného zákona deklarant zodpovedá colnému orgánu za splnenie povinností, ktoré vyplývajú z režimu tranzitu, najmä je povinný zabezpečiť, aby sa tovar za podmienok určených colným orgánom odoslania predložil colnému orgánu určenia v nezmenenom stave, s neporušenou colnou uzáverou a s pripojenými dokladmi. Ústavný súd zároveň konštatoval, že v časti I. a V., Prílohe I. Dohovoru o spoločnom tranzitnom režime uverejnenom v Zbierke zákonov SR pod č. 187/1996 Z. z. bol v čase predmetného konania upravený aj inštitút hlavného zodpovedného podľa čl. 2 písm. d/ Dohovoru ako osoba, ktorá vo svojom mene alebo prostredníctvom splnomocneného zástupcu podaním príslušného vyhlásenia prejavila vôľu uplatniť tranzitný režim a ktorá je v zmysle čl. 11 písm. a/ Dohovoru povinná predložiť tovar a tranzitný doklad T1 úradu určenia v určenej lehote a v nezmenenom stave a dodržať podmienky na zabezpečenie*

totožnosti určené colným úradom odoslania, podľa písm. b/ dodržať ustanovenia spoločného tranzitného režimu a podľa písm. c/ zaplatiť clo a iné platby, ktoré vzniknú za určitých okolností z titulu porušenia predpisov alebo protiprávneho konania v priebehu režimu spoločného tranzitu alebo v súvislosti s ním“. Konštatoval tiež, že „*nemožno sa stotožniť ani s námietskou nedostatočného zistenia skutkového stavu založenou na tom, že orgány verejnej správy nepovažovali za potrebné vypočuť vodiča navrhovaného žalobcom ako svedka*“ a tiež, že „*je nepochybné, že tovar nebol úradom určenia zaevidovaný a následne úrad určenia nezaslal diel č. 5 tranzitného colného dokladu úradu odoslania. Preto rozhodujúci záver, podľa ktorého bol tovar odňatý spod colnej kontroly jeho nedodaním úradu určenia v určenej lehote, nie je ani arbitrárny, ani zjavne neodôvodnený*“.

Ohľadne námietky žalobcu, týkajúcej sa listu žalovaného sp. zn. 2325/2003-890203 zo dňa 17. januára 2003 adresovaného Colnému úradu Trenčín, odvolací súd uvádza, že táto námietka je pre právne posúdenie predmetnej veci právne irelevantná. Označená písomnosť totiž predstavuje interný doklad, ktorý žiadnym spôsobom nezbavuje žalobcu, ako hlavného zodpovedného jeho zákonných povinností, ktoré na seba prevzal v režime tranzit a nezbavuje ho ani povinnosti predložiť hodnoverný doklad o tom, že tovar bol dodaný colnému úradu určenia. Odvolací súd sa v tomto smere v plnom rozsahu stotožnil s argumentáciou prvostupňového súdu, ktorý sa s touto námietkou podrobne vysporiadal.

Je nespornou skutočnosťou, že v posudzovanej veci nebol predmetný tovar dodaný colnému úradu určenia. Aj podľa názoru odvolacieho súdu žalobca ako hlavný zodpovedný v režime tranzit objektívne zodpovedal za splnenie podmienok colného dlhu.

Za stavu, že **žalobca vystupoval v postavení hlavného zodpovedného** podľa čl. 2 písm. d/ Prílohy I Dohovoru, ktorý podľa čl. 11 Prílohy I Dohovoru, bol povinný predložiť tovar a tranzitný doklad T1 úradu určenia v určenej lehote a v nezmenenom stave a dodržať podmienky na zabezpečenie totožnosti určené colným úradom odoslania. Pretože túto povinnosť nesplnil, colné orgány postupovali pri vydaní napadnutých rozhodnutí súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami.

Odvolací súd po oboznámení sa s predloženým kompletným spisovým materiálom krajského súdu, vrátane administratívneho spisu žalovaného zistil, že dôvody uvádzané žalobcom nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Prvostupňový

súd v odôvodnení svojho rozsudku venoval náležitú pozornosť podstatnej argumentácii žalobcu vyjadrenej v jednotlivých žalobných bodoch, posudzovanou vecou sa dôsledne zaoberal a vyvodil správne skutkové aj právne závery, s ktorými sa odvolací súd v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. v celom rozsahu stotožnil.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu v súlade s ust. § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods.1 O.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý v tomto konaní nemal úspech, ich náhradu nepriznal.

Poučenie: Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok **n i e j e** prípustný.

V Bratislave 28. apríla 2011

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v.r.

predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská